

Arrest

nr. 227 313 van 10 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANDERMEEREN
Tentoonstellingslaan 78
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 mei 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 juni 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. KURUM, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Voor wat betreft de nuttige feiten die voorafgaan aan de bestreden beslissing en de aanvraag die hiertoe heeft geleid, kan worden verwezen naar de oplistijng ervan in de nota met opmerkingen:

“Op 17 december 2004 werd verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van diefstal op heterdaad, met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens.

Op 14.06.2005 werd hij in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving ten dien einde.

Op 4 januari 2006 werd verzoeker onderworpen aan een vreemdelingencontrole uit hoofde van drug-verkoop en werd hij onder aanhoudingsmandaat geplaatst.

Op 8 juni 2006 werd een ministerieel besluit tot terugwijzing gegeven ten aanzien van verzoeker omdat hij zich meerdere keren schuldig heeft gemaakt aan misdrijven. Er werd hem een verbod opgelegd om gedurende 10 jaar terug te komen.

Op 31 maart 2009 werd verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving ten dien einde. Op 23 april 2019 werd hij gerepatrieerd.

Op 18 februari 2013 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 3 juli 2013 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest nr. 117.109 van 17 januari 2014 vernietigde uw Raad de bijlage 20 van 3.07.2013.

Op 30.01.2014 verzocht verzoeker om de opheffing van het ministerieel besluit tot terugwijzing van 8 juli 2006. Op 24.02.2014 werd een beslissing genomen waarbij de opheffing van het ministerieel besluit van 8 juli 2006 werd geweigerd.

Op 11.04.2014 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 24.04.2016 diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij uw Raad tegen de bijlage 20 van 11 april 2014. Per arrest van 09.11.2019 werd dat beroep verworpen door uw Raad.

Op 27 september 2016 diende de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn Nederlandse partner in een wettelijke samenwoning.

Op 23 maart 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden alsook tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In arrest nr. 194 684 van 8 november 2017 heeft uw Raad het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissingen van 23.03.2017 verworpen.

Op 30.05.2017 diende de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn zoon, [E.B.A.].

Op 31 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In arrest nr. 204 620 van 30 mei 2018 heeft uw Raad het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissingen van 31.10.2017 verworpen.

Op 05.12.2017 dient verzoekende partij een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 05.06.2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Op 26.06.2018 dient verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in hoedanigheid van vader van een Unieburger in functie van zijn zoon, [E.B.A.].

Op 01.10.2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde burgemeester de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20)."

Op 21 november 2018 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in de hoedanigheid van vader van een Unieburger, met name in functie van zijn Nederlandse zoon, E.B.A.

Op 16 mei 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit betreft de thans bestreden beslissing.

Ze luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.11.2018 werd ingediend door:

Naam: E.B. Voorna(a)m(en): M. Nationaliteit: Marokko

(...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene deed een aanvraag tot verblijf in functie van zijn Nederlandse zoon E.B.A. (...).

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene werd als B.M. op 19.04.2005 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel voor 3 jaar, behalve 18 maanden effectief, wegens dader of mededader bij diefstal met geweld of bedreiging, op heterdaad, diefstal gepleegd door 2 of meer personen, met gebruik of op vertoon van wapens of op wapens gelijkende voorwerpen of te hebben doen geloven dat hij gewapend was, met een blijvende fysische of psychische ongeschiktheid tot vervolg. Deze straf werd uitvoerbaar door een inbreuk op de drugswetgeving dd. 4.01.2006.

Betrokkene werd daaropvolgend veroordeeld op 27.02.2006 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel van 5 jaar, behalve 9 maanden effectief wegens een inbreuk op de drugswetgeving: verdovende middelen in bezit, verkocht, te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk heroïne of cocaïne. De feiten werden gepleegd tussen 01.01.2005 en 5.01.2006.

Daarop kreeg betrokkene een ministrieel besluit tot terugwijzing dd.8.06.2006. Op 23.04.2009 werd betrokkene daadwerkelijk gerepatrieerd. Op 18.01.2013 diende betrokkene echter, vanuit België en onder een andere identiteit een aanvraag tot regularisatie in. Voor het eerst is er daarbij sprake van een duurzame relatie met ene mevrouw [N.E.].

Op 18.02.2013 volgde een aanvraag overeenkomstig 40bis, §2, 1° op basis van het huwelijk met die dame. Het huwelijk werd echter niet erkend door de ambtenaar van burgerlijke stand, nadien gingen betrokkene en de Nederlandse dame een wettelijke samenwoning aan. Op 30.01.2014 werd een opheffing van het inreisverbod gevraagd, deze opheffing werd echter geweigerd op 24.02.2014.

Gezien het bij een weigering omwille van redenen van openbare orde wel degelijk de bedoeling is dat de afweging dient te worden gemaakt tussen betrokkene's familiale belangen en het gevaar die hij mogelijks vormt voor de samenleving dient ook nog dienstig opgemerkt te worden dat betrokkene en de Nederlandse samen een zoonje hebben, geboren op 14.08.2014, op basis van hetwelke betrokkene nu verblijfsrecht wenst te bekomen.

Mevrouw heeft uit een vorige relatie ook nog kinderen en had in het verleden een invaliditeitsuitkering, waardoor logischerwijze mag worden aangenomen dat ze invalide is.

Anderzijds dient eveneens dienstig te worden opgemerkt dat betrokkene, zoals hierboven verhaalt, zijn ministerieel besluit niet respecteerde door vroegtijdig naar België terug te keren onder een andere identiteit. Er werden sindsdien nog verschillende pv's opgesteld ten laste van betrokkene. Het gaat om PV's, opgesteld in 2013, 2014, 2015 en 2017.

Twee van de vier pv's betreffen intra-familiaal geweld tegenover de partner van betrokkene en haar kinderen. De laatste keer was er sprake van wederzijdse slagen van de oudste dochter van de partner van betrokkene.

Alhoewel betrokkene er zich dus wel degelijk van bewust was dat hij 10 jaar lang het Belgische grondgebied niet mocht betreden, knoopte hij een relatie aan met een Nederlandse onderdane die in België gevestigd was. De vrouw verkeerde op dat moment (zie daartoe het negatief advies van het parket met betrekking tot het niet erkennen van het huwelijk) in een zeer kwetsbare situatie als invalide met twee kinderen ten laste. Bovenop het miskennen van dit ministrieel besluit, wat uiteraard ook een inbreuk op de openbare orde is, vormde het gezinsleven voor betrokkene kennelijk een dusdanige bron van ergernis dat er tot twee keer toe politie diende aan te pas te komen. Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene, door het aangaan van een relatie en het hebben van een gezinsleven, een nieuwe/betere weg is ingeslagen. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet aanvaardbaar is, bezwaarlijk van een wil tot integratie getuigt en dus het bekomen van een regulier verblijf niet ten goede zou komen. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Overeenkomstig art. 43, §2 dient ook rekening gehouden te worden met een aantal andere humanitaire elementen bij het nemen van een weigeringsbeslissing omwille van openbare orde. Zo dient de duur van het verblijf van betrokkene in ogenschouw te worden genomen. Uit het dossier blijkt dat betrokkene voor het eerst in België werd aangetroffen in 2005. Dat was naar aanleiding van één van zijn misdrijven waardoor hij in een Belgische gevangenis terecht kwam. Hij werd uiteindelijk gerepatriëerd op 23.04.2009. Volgens de gegevens in het administratief dossier moet hij sinds 2011 terug illegaal in België verblijven. Echter, het spreekt voor zich dat betrokkene geen verblijfsrecht kan ontleen aan illegaal verblijf in België. Nadien heeft hij verschillende aanvragen tot verblijf gedaan die keer op keer zijn geweigerd. Betrokkene heeft daarbij meerdere bevelen om het land te verlaten genegeerd. In die zin is zijn verblijfsduur in België niet van tel bij het nemen van deze beslissing.

Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat omdat betrokkene illegaal heeft verbleven in België, meerdere procedures heeft aangespannen om aan verblijfsrecht te geraken en daarbij telkens het resultaat negerend, heden er geen weigering van de aanvraag meer zou mogen gebeuren omdat hij hier intussen enkele jaren verblijft.

Wat verder zijn leeftijd betreft, betrokkene is heden 37 jaar, kan bezwaarlijk gesteld worden dat zijn leeftijd deze weigeringsbeslissing in de weg zou staan.

Wat betreft zijn gezondheidstoestand is ons niets ongunstig bekend.

Zijn gezinssituatie werd hierboven reeds besproken. Deze beslissing hoeft geen afbreuk te doen aan zijn gezinssituatie. Er wordt niet betwist dat mijnheer heden zijn vaderschap opneemt tegenover de kinderen, de voorgelegde verklaringen (Sigrid Van de Velde – Directeur van Leefschool De Dageraad dd. 10.11.2017 en Dokter Kato De Malsche dd. 9.11.2017) worden dan ook allerminst in twijfel getrokken. Echter wanneer wij de afweging maken achten wij mijnheer zijn familiale belangen in België ondergeschikt aan het risico die mijnheer vormt voor de openbare orde. Voor zover betrokkene en de moeder van de kinderen de eenheid van hun gezin belangrijker acht dan mijnheer zijn inbreuken en het gevaar dat hij ook uitmaakt voor een harmonieus gezinsleven (zie betrokkenes antecedenen dienaangaande) staat het hen uiteraard vrij elders hun gezinsleven verder te zetten, alwaar mijnheer niet geweerd wordt. Er dient daarbij dienstig opgemerkt te worden dat betrokkene een familielid is van een burger van de Unie, zijn gezinsleden EU-burgers zijn. In die zin kunnen deze mensen zich vestigen in elke lidstaat naar wens, hebben zij er recht op medische verzorging, scholing, integratie, kunnen zij er uit werken gaan, enz. toch voor zover de EU-burger aan de verblijfsvoorwaarden voldoet.

Voor zover deze mensen dit willen kunnen ze er evengoed voor kiezen dat zijn partner en kind verder in België verblijven en mijnheer zijn vaderschap uitoefent op afstand, gebruik makend van moderne communicatiemiddelen.

Wat betreft mijnheer zijn economische situatie blijkt nergens uit het dossier dat hij enige economische activiteit zou hebben opgebouwd.

Van enige sociale en culturele integratie, behoudens de integratie in zijn gezin, is nergens sprake. Wel integendeel, op basis van zijn antecedenen kan er bezwaarlijk gesproken worden van integratie van mijnheer.

In welke mate mijnheer banden heeft met zijn land van herkomst blijkt niet uit het dossier. Gezien zijn leeftijd is het redelijk te stellen dat hij zijn moedertaal nog steeds beheerst en nog voldoende vertrouwd is met zijn land van herkomst en de (resterende) familie en vrienden die er wonen, opdat hij zich bij terugkeer weer makkelijk zou kunnen aanpassen.

Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat ook de procureur des konings van Antwerpen, negatief adviseerde betreffende het toekennen van een verblijfsrecht aan betrokkene, mede omdat zijn ambt meent dat betrokkene nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde. Zie daartoe de brief van 30.10.2017.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op, “Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 40bis §2 van de Vreemdelingenwet, art. 52§4 Verblijfsbesluit, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending van de materiële motiveringsplicht”.

Verzoeker betoogt als volgt:

"1.1. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

1.2. Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering

Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid.

Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat het bestuur in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Dat verzoeker dd. 19.04.2005 en 27.02.2006 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd;

Dat verzoeker veroordeeld werd voor feiten die zich enkele jaren voordien afgespeeld hebben; Dat een strafrechtelijke veroordeling uit het verre verleden niet voldoende is om te gaan zeggen dat verzoeker heden nog een actueel vormt voor de openbare orde;

Dat deze feiten totaal achterhaald zijn; dat verzoeker geen nieuwe strafbare feiten meer beging;

Dat verzoeker op 18.02.2013 een huwelijk en op 30.01.2014 een wettelijke samenwoning wou aangaan met zijn huidige partner; dat hij telkens geweigerd werd; dat hij heden nog steeds een gezin vormt met deze vrouw én kinderen; Dat hij bovendien een kind heeft met deze vrouw, waarmee hij desbetreffende gezinshereniging deed; Dat op geen enkel moment blijkt gegeven wordt waarom verzoeker heden nog een gevaar zou vormen voor de openbare orde;

Dat er sprake is van PV's van 2013, 2014, 2015 en 2017; dat deze zaken telkens geseponeerd werden; Dat hieruit geen actueel gevaar voor de openbare orde afgeleid kan worden;

1.3. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de

bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf Cf R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). In dit kader dient de informatieplicht van administratieve overheden benadrukt te worden. Elke zorgvuldige administratie heeft de plicht de rechtsonderhorige naar behoren te informeren en de nodige uitleg te geven inzake de problematiek waarvoor hij zich bij de administratie begeeft.

1.5. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen."

2.2. De Raad leest in het verzoekschrift geen uitleg aangaande de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 40 bis, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 52, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen schendt.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze steunt. Verzoeker toont niet aan dat deze overwegingen hem niet toelaten er zich op te verdedigen, wat de doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

Waar verzoeker de motieven op inhoudelijk vlak bekritiseert, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Kernpunt van verzoekers betoog ter ondersteuning van het middel is dat de bestreden beslissing verwijst naar achterhaalde feiten en dat dit niet voldoende is om te stellen dat hij actueel nog een gevaar vormt voor de openbare orde. Verzoeker benadrukt dat hij geen nieuwe strafbare feiten meer beging en dat de processen-verbaal waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing zaken betreffen die telkens geseponeerd werden.

2.5. De Raad dient op te merken dat verzoeker er totaal aan voorbijgaat dat de bestreden beslissing verwijst naar een ministerieel besluit tot terugwijzing van 8 juni 2006 dat een verbod inhield om gedurende tien jaar terug te keren naar België. Verzoeker werd op 23 april 2009 gerepatrieerd naar zijn land van herkomst doch keerde blijkens de bestreden beslissing in 2011 reeds terug naar België. Aangezien het ministerieel besluit van 8 juni 2006 blijkens het administratief dossier werd getroffen om redenen van openbare orde en verzoeker niet betoogt, laat staan aantoon, dat dit ministerieel besluit ondanks een vervroegde terugkeer naar het Rijk niet meer zou gelden, kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn betoog dat de bestreden beslissing geen voldoende elementen bevat om aan te duiden dat hij nog een actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

2.6. Verder blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat ze rekening houdt met verzoekers partner en haar kinderen, onder wie verzoekers zoon zodat op dit vlak geen schending van de zorgvuldigheidsplicht blijkt.

2.7. Verzoekers uitgebreide theoretische beschouwingen over de geschonden geachte bepalingen en beginselen alsook het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel tonen daarvan geen schending aan in concreto.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.8. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Hij betoogt als volgt:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”. Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen"

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoeker de erkenning van het verblijfsrecht van 5 jaar te weigeren. De wil om om het verblijfsrecht van 5 jaar te weigeren aan verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn gezin een onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

Dat indien verzoeker dient terug te keren naar het land van herkomst hij veel te lang gescheiden zal moeten leven van zijn gezin;

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

2.9. Uit de bestreden beslissing blijkt een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM zowel voor wat betreft het gezinsleven als het privéleven. Verzoeker doet hieraan geen afbreuk met zijn theoretische beschouwingen over artikel 8 EVRM en zijn simpele overtuiging dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in zijn “*privéleven*”. De bestreden beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en leidt er op zich dan ook niet toe dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn gezin, waaruit verzoeker een “*onevenredige schade*” aan zijn gezinsleven afleidt.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA